

# LATE NIGHT WORLD PREMIERES #1

7 september 2017 22:30

## **Stone Skeleton (2017, 8'30)**

Componist Ivan Vukosavljevic (SRB 1986)  
genomineerd Gaudeamus Award 2017

## **nocturne series: 8 (2017, 10'00)**

Componist Chaz Underriner (USA 1987)  
genomineerd Gaudeamus Award 2017

## **Exponential (2017, 7'30)**

Componist Sky Macklay (USA 1988)  
genomineerd Gaudeamus Award 2017

## **Kluster 5**

Isa Goldschmeding - viool  
Daan van Koppen - saxofoon  
Martin van Hees - gitaar  
Jennifer Heins - percussie  
Tim Sabel - piano

## Stone Skeleton

Ivan Vukosavljević is uitermate geïnteresseerd in “de bijproducten van bepaalde manieren van spelen, die kleine ‘ongewenste’ geluiden. Ik probeer die geluiden te vangen en daar een compositie van te maken.” Als het ware zoomt hij tot het microscopische in op de extra’s van geluidproductie. Kleine, minieme geluiden die een inherent onderdeel zijn van muziek—vingers tegen snaren, pianomechaniek, geluiden van een speaker—maar meestal geen muzikaal doel in zichzelf zijn, vergroot Vukosavljević uit tot in extreme.

Klanken die soms niet eens gehoord worden spint hij uit over de lengte van een nieuwe compositie, geeft ze de ruimte om te groeien en hun rijkheid te tonen: “het is minimaal zodat er genoeg tijd is voor geluiden om zich te ontwikkelen je alle complexiteiten die zich voordoen in het geluid kunt horen en waarderen.” En in dat spel is er geen ruimte voor andere factoren, geen onverwachte wending in het muzikale verloop, alles komt voort uit de klank zelf: “ik laat geen vreemde elementen toe, er is een complete eenheid.”

Tijdens het schrijven van *Stone Skeleton* las Vukosavljević over hunebedden. Een zin die hij zich vagelijk kon herinneren ging ongeveer zo: “na verloop van tijd verspreid alle grond er omheen, alle bedekking, dat wat overblijft is een stenen skelet.” Als het ware blijft er een bijproduct over van de grafheuvel, er rest niets dan naakt steen dat een wezenlijk onderdeel vormde van de gehele constructie. Het steen diende ooit een ander doel en is nu doel op zich geworden: “Het idee dat iets volledig is ontkleed van zijn doelstelling, schoonheid die niet was bedoeld, dat was een metafoor die mij vergezelde terwijl ik dit schreef, schoonheid in abstractie.”

**Ivan Vukosavljević is fascinated by ‘the byproducts of particular types of playing, those small “unwanted” sounds. I try to capture those sounds and make a composition around them.’ He zooms in, as it were, and to a microscopic extent, on the ‘extras’ involved in sound production. Small, minimal sounds that are an inherent part of music—fingers against strings, the mechanism of a piano, sounds from a speaker—but are generally not a musical goal in themselves: Vukosavljević magnifies these to an extreme degree.**

**He spins out sounds, which sometimes can’t even be heard, over the duration of a new composition, giving them room to grow and to show their richness: ‘It is minimal so that there’s time for sounds to develop, and you can hear and appreciate all the complexities that are going on within the sound.’ And in that performance there is no room for other factors, no unexpected change of course in the music. Everything originates from the sound itself: ‘I allow no foreign elements – there is a complete consistency in the sound.’**

**While writing *Stone Skeleton*, Vukosavljević read about dolmens. One sentence he could vaguely remember went something like this: ‘In the course of time, with all the earth around it dispersed, all that had covered it, what remains is a stone skeleton.’ It is as if a byproduct of the burial mound remains, nothing more than naked stone which formed an essential part of the whole construction. The stone once served another purpose and has now become a purpose in itself:**

**'The idea that something totally stripped of its purpose, now only a skeleton, creates new meaning, beauty which wasn't intended. That was a metaphor which accompanied me while I was writing this: beauty in abstraction.'**

## **nocturne series: 8**

Chaz Underriner's *nocturne series* "is een groep stukken die de mogelijkheden onderzoekt om kamermuziek, omgevingsgeluid en field recordings van de Blanco rivierbedding in het Texaanse heuvellandschap te combineren. De serie is een onderzoek naar 'tussen-in-heid'; klanken tussen muziek en omgeving, tussen representatie en realiteit."

In de serie plaatst Underriner ogenschijnlijk verschillende werelden naast elkaar. In dit werk, het achtste stuk uit de *nocturne serie*, beoogt hij een "etherisch, immersief 'nachtlied'" op te wekken "door de juxtapositie van drie ruimtes—de concertzaal, bewoont door het ensemble, de Blanco rivierbedding in Wimberley, Texas (specifiek toen de bedding droogstond in de zomer van 2012), en zijn auto terwijl hij met open ramen over de Texaanse snelwegen rijdt (en opnames maakt)." De beide opnames, de 'field recordings,' heeft hij opgedeeld in twee kanalen. In het linker kanaal klinkt het geluid van een rijdende auto. In het rechter kanaal zit de opname van de rivier. Opnames van die rivier stromen door de hele *nocturne series* en maken het een geheel, verlenen de serie een altijd veranderende eenheid.

Underriner creëert een surrealistische werkelijkheid in zijn muziek, waarin hij speelt met de opgenomen realiteit en zijn muzikale interventie daarin. Hij werpt een andere blik op de idee van wat een landschap is: enerzijds met de opname van de rivierbedding; anderzijds door de "snelweg hypnose" in klank te vatten. Daarin zoekt hij naar eigenzeggende naar "een visuele ervaring in de gedachten van het publiek die ik niet kan voorspellen." In zijn muziek zoekt hij naar een onwerkelijke wereld, die werkelijkheid wordt in klank.

**According to Chaz Underriner, his *nocturne series* 'is a group of pieces that investigate the possibilities of combining chamber music, environmental sound, and field recordings of the Blanco riverbed Texas hill country. The series is an exploration of "in-between-ness": sounds in between music and environment, between representation and reality.'**

**In the series, Underriner juxtaposes seemingly different worlds. In this work, the eighth of the series, his aim is to evoke an 'ethereal, immersive "night-song" from the juxtaposition of three spaces—the performance space that the ensemble inhabits, the riverbed of the Blanco in Wimberley, Texas (specifically when it was dry in the summer of 2012), and driving in my car down Texas highways with my windows down (while making field recordings)'. He separated the two field recordings into two channels: the left channel with the sound of a moving car, and in the right channel the recording of the river. Recordings of this river flow through the entire nocturne series and make it a whole, lending the series an ever-changing unity.**

**Underriner creates a surrealist reality in his music, in which he plays with the recorded material and his intervention therein. He takes a different look at the idea of what a landscape**

is: on the one hand with the recording of the riverbed, and on the other by capturing the 'highway hypnosis' in sound. In his own words, he is searching for 'a visual experience in the head of the audience that I cannot predict.' In his music he is searching for an unreal world, which becomes real in sound.

## Exponential

Het is een wonderlijke muzikale wereld, die van Sky Macklay. Het zijn kleine grapjes die ze uithaalt, die veel meer zijn dan grap. Bovenal zijn het vondsten die uitstekend werken en haar muziek verrijken. De grap kan zelfs concept worden, wanneer ze bijvoorbeeld de functie van de cadens volledig omdraait in haar stuk *Many Many Cadences*. Of neem de installatie Harmonibots: in een donkere kamer—die evengoed een darkroom kan zijn—liggen zwarte hoopjes vuilniszakken tegen de muren. De hoopjes komen gestaag tot leven als een toeschouwer nadert, verscholen bladblazers blazen lucht in de zakken waar harmonica's in blijken te zitten, die beginnen te zingen. Zo schept ze met minieme middelen een vreemde wereld bewoond door nog vreemdere hoopjes wezens. Doodsimpel en uitzonderlijk effectief.

In *Exponential* beweegt de muziek zich uiterst traag omhoog. Niet zozeer qua toonhoogte maar qua tempo, uitgetekend op grafiekpapier. Exponentieel neemt het tempo toe richting het eind om plotsklaps te stoppen, een beetje zoals een fietser die de heuvel afsnelt en gestopt wordt door zijn klap op een dode muur onder aan de heuvel. Langzaam versnelt de piano, loopt vooruit op de rest, alsof hij haast heeft. Dan vertraagt de piano weer om de andere instrumenten de kans te geven om in te lopen. Als ze dan weer bij zijn en gezamenlijk een sneller tempo hebben bereikt versnelt de piano weer direct en herhaalt de truc. Zo zit de pianist de rest van het ensemble constant achter de broek. Doodsimpel en uitzonderlijk effectief.

**Sky Macklay's musical world is an amazing one. She plays little jokes, which are much more than jokes. They are above all discoveries that work excellently and enrich her music. The joke can even become a concept, as for example when, in her piece *Many Many Cadences*, she turns the function of the cadence totally on its head. Or take the installation *Harmonibots*: in a dark room—which can also be a darkroom—black piles of rubbish bags lie against the walls. The piles steadily come to life when a spectator approaches, as concealed leaf blowers blow air into the bags, which turn out to contain harmonicas, which start to sing. In this way she creates, with minimal means, a strange world inhabited by even stranger creatures. Dead simple and exceptionally effective.**

**In *Exponential* the music moves upwards extremely slowly. Not so much in terms of pitch but in terms of tempo, which is traced out on graph paper. The tempo increases exponentially towards the end, only to stop all of a sudden, a little like a cyclist who races down the hill and crashes into a dead end at the bottom of the hill. Slowly the piano accelerates and gets ahead of the rest, as if it's in a hurry. Then the piano slows down again to give the other instruments a chance to catch up. Once they've done so and have collectively reached a faster tempo, the piano immediately**

**accelerates again and repeats the trick. So the pianist is constantly keeping the rest of the ensemble on its toes. Dead simple and exceptionally effective.**

Tekst: Jan Nieuwenhuis

Vertaling: Robert Coupe

**Dit concert wordt opgenomen door De Concertzender.**

## **Gaudeamus Award**

Na afloop van het slotconcert van Gaudeamus Muziekweek 2017 wordt de Gaudeamus Award uitgereikt aan één van de vijf genomineerde componisten. Juryleden Mayke Nas, Christopher Trapani en Joe Cutler selecteerden uit 288 partituren afkomstig uit 36 verschillende landen vijf jonge muziekpioniers: Sky Macklay, Ethan Braun, Chaz Underriner, Aart Strootman en Ivan Vukosavljevic. Meerdere werken van hen zijn te horen tijdens Gaudeamus Muziekweek 2017, inclusief een nieuw geschreven opdrachtwerk voor ensemble-in-residence Kluster5. De Gaudeamus Award is een aanmoedigingsprijs voor jong talent en bestaat uit een bedrag van € 5000,- voor het creëren van een nieuwe compositie voor Gaudeamus Muziekweek 2018.

**After the festival's final concert, the Gaudeamus Award 2017 will be presented to one of the five nominated composers. Jury members Mayke Nas, Christopher Trapani and Joe Cutler selected out of 288 scores from 36 different countries five young music pioneers: Sky Macklay, Ethan Braun, Chaz Underriner, Aart Strootman and Ivan Vukosavljevic. Several works by the nominees were performed during Gaudeamus Muziekweek 2017, including a new piece written for ensemble-in-residence Kluster5. The Gaudeamus Award is an incentive prize for young talent and a commission of € 5000,- to create a new piece for Gaudeamus Muziekweek 2018.**

## Gaudeamus Agenda

2 november 2017

### **Gaudeamus @ Le Guess Who?**

met Visible Cloaks, Sarah Davachi en Circuit (de band van Gaudeamus artist-in-residence Jerzy Bielski)

10 december 2017

### **GMW Sessies #17**

met try-outs van Miranda Driessen's Koerikoeloem en vibrafoon & electronics duo Plastiknova

21 december 2017

Konstantyn Napolov "**The Dutch Golden Collection**" in Kunstruimte KuuB met als speciale gast Gaudeamus musician-in-residence Maya Fridman